

Matouš 26:40-44 ⁴⁰Potom přišel k učedníkům a našel je spící, i řekl Petrovi: “To jste se mnou nemohli bdít jedinou hodinu? ⁴¹Bděte a modlete se, abyste nevešli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo slabé.” ⁴²Opět podruhé odešel a pomodlil se, říká: “Můj Otče, neníli možné, aby [mne] tento [kalich] minul, musímli ho vypít, staň se tvá vůle.” ⁴³Pak šel a našel je opět spící, protože měli velmi těžká víčka. ⁴⁴I nechal je, znovu odešel a pomodlil se potřetí, říká [opět] stejnou prosbu.

DA – Touha věků 689.3 Božího Syna se znovu zmocnila nadlidská bolest. Zemdlený a vyčerpaný se s námahou vrátil zpět na místo, kde před chvílí zápasil. Utrpení se stupňovalo. Prožíval smrtelnou úzkost a **Lukáš 22,44** “jeho pot začal být jako kapky krve, které kanuly na zem.”.... (srv. TV 440.4)

DA – Touha věků 689.4 Krátce předtím stál Ježíš jako mohutný cedr a čelil bouři protivenství, která na Něho zuřivě dorážela.... Tentokrát Jeho hlas nezněl v nočním tichu jako vítězná píseň, ale ozývala se v něm lidská úzkost. Ospalí učedníci zaslechli, jak Spasitel volá: **Matouš 26,42** “Můj Otče, neníli možné, aby [mne] tento [kalich] minul, musímli ho vypít, staň se tvá vůle.” (srv. TV 440.5)

DA – Touha věků 690.1 Učedníci k Němu chtěli jít, ale vzpomněli si na Jeho slova, aby tam zůstali, bděli a modlili se. Když se k Ním vrátil, zase spali. Opět pocítil touhu po společenství, očekával od učedníků slova útěchy, která by rozptýlila tísnivou temnotu, jež Ho svírala. Jim se však zavíraly oči **Marek 14,40** “a nevěděli, co by mu odpověděli”. Kristova přítomnost je postavila na nohy. Po tváři Mu stékal krvavý pot utrpení. Učedníci se zděsili. Jeho duševní muka nemohli pochopit. **Izajáš 52,14 (B21)** “...Nelidsky byl napohled zohaven – už ani člověku nebyl podoben.” (srv. TV 441.1)

DA – Touha věků 690.2 Ježíš od nich opět odešel stranou a přemožený hrůzou strašlivé temnoty padl na zem. Lidství Božího Syna se v této těžké chvíli chvělo úzkostí. Tentokrát neprosil za své učedníky, aby neochabovali ve víře, ale za sebe, aby vydržel duševní muka a odolal pokušení. Nadešel onen hrozný okamžik, chvíle, ve které se rozhodovalo o budoucnosti světa. Osud lidstva visel na vlásku. Kristus stále ještě mohl odmítnout kalich určený hříšnému člověku. Ještě nebylo pozdě. Mohl si setřít z čela krvavý pot a nechat člověka zahynout v jeho nepravosti. Mohl říci: Ať je přestupník sám potrestán za svůj hřích, já se vrátím k Otci. Vypije nevinný Boží Syn hořký kalich ponížení a utrpení? Vezme na sebe následky kletby hříchu, aby zachránil viníka? Z bledých a rozechvělých Ježíšových rtů se ozvalo: **Matouš 26,42** “Otče můj, nemůže-li mě tento kalich minout, ale musím ho vypít, ať se stane tvoje vůle!” (srv. TV 441.2)

DA – Touha věků 690.3 Těmito slovy se Spasitel modlil třikrát. Třikrát se Jeho lidská přirozenost zděsila poslední vrcholné oběti. Najednou se Mu před očima promítají dějiny lidstva. Vidí, že pokud budou přestupníci Božího zákona ponecháni sami sobě, zahynou. Vidí bezmocnost člověka a moc hříchu. Vystávají před Ním bída a nářky hynoucího světa. Uvědomuje si, k jakému konci lidstvo neodvratně spěje, a je rozhodnut. Zachráni člověka za každou cenu. Přijímá svůj krvavý křest, aby mohly skrze Něj miliony hynoucích lidí získat věčný život. Opustil nebeské nádvoří, kde vládne čistota, štěstí a sláva, aby zachránil jednu ztracenou ovci — jeden svět, který padl do hříchu díky přestoupení. Své poslání splní. Stane se smířčí obětí za lidstvo, které se rozhodlo pro hřích. V Jeho modlitbě je vyjádřena naprostá odevzdanost: **Matouš 26,42** “Otče můj, nemůže-li mě tento kalich minout, ale musím ho vypít, ať se stane tvoje vůle!” (srv. TV 441.3)

DA – Touha věků 693.1 Ježíš se již téměř zvedl, ale když se s konečnou platností rozhodl, znovu padl k zemi jako mrtvý. Kde byli učedníci, že nepodložili svému zesláblému Mistrovi hlavu a nesvlažili Jeho nadlidsky ztrápené čelo? Spasitel šlapal v kádi vinného lisu sám a nikdo z lidí s Ním nebyl (viz **Izajáš 63,3**). (srv. TV 441.4)

DA – Touha věků 693.2 Bůh však trpěl se svým Synem. Andělé sledovali Spasitelův smrtelný zápas. Viděli svého Pána v obklíčení satanských sil. Svírala Jej hrozivá úzkost a obava. V nebesích panovalo

ticho. Neozval se ani jediný tón harfy. Kdyby lidé viděli ohromený údiv andělů, kteří s bolestí a zármutkem sledovali, jak Otec odvrací od svého milovaného Syna paprsky světla, lásky a slávy, pochopili by, jak hluboce se Bohu protiví hřích. (srv. TV 442.1)

DA – Touha věků 693.3 V této rozhodující chvíli, kdy šlo o všechno a v rukou Trpitele se chvěl tajemný kalich, se otevřela nebesa a prozářila temnotu strašlivého okamžiku. Ke Kristu přistoupil mocný anděl, který přebývá v Boží přítomnosti a zastává místo padlého satana. Anděl nepřišel proto, aby vzal Kristu z ruky kalich hořkosti. Přišel Jej ujistit o Otcově lásce a povzbudit Ho, aby kalich vypil. Přišel posílit pokorně prosícího bohočlověka.... (srv. TV 442.2)

DA – Touha věků 694.1 Kristovo utrpení tím neskončilo, ale sklíčenost a tíseň se rozplynuly. Bouře neutichla, ale Ježíš, proti němuž byly její vlny namířeny, se vzchopil a nabral sílu, aby mohl čelit její zuřivosti. Byl klidný a vyrovnaný. Na Jeho zkrvavené tváři spočinul nebeský pokoj. Snášel to, co by nikdo z lidí nikdy nevydržel, neboť zakoušel utrpení smrti za každého člověka. (srv. TV 442.3)

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1103.2 Moc, která uvalila trest spravedlnosti na zástupce a ručitele člověka, byla zároveň mocí, která podepřela a podržela Toho, který trpěl pod hroznou tíhou hněvu, který měl dopadnout na hříšný svět. Kristus zakusil smrt, která je vyřčená nad přestupníky Božího zákona....

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1103.3 ... Žádné utrpení, žádná muka se nemohou měřit s tím, co vytrpěl Boží Syn.

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1103.4 Člověk nebyl učiněn, aby byl nositelem hříchu, a proto nikdy nepozná hrůzu prokletí, jež nesl Spasitel.... Lidská přirozenost může snést jen omezené množství zkoušek a utrpení. Může snášet jen omezenou míru, než podlehne. Kristova přirozenost však měla větší kapacitu trpět. Protože byla součástí božské přirozenosti, byla schopná snášet utrpení, které bylo důsledkem hříchů ztraceného světa.